

נו על גיליון העולם הזה. כשהגענו ל- תמונה של גולדה, הזכיר המזכיר שגולדה אמרה פעם שהיא מוכנה לעלות על הבאר- ריקדות כדי לגרש אותי מהכנסת. אני אומר מה שאני אומר. ג'יהאן צוחקת, אומרת שהמצרים מכבדים את גולדה, ש- היא אשה מרשימה. שלמה סתר שואל: "איך אומרים באנגלית ד"ש?" ומציע שג'יהאן תמסור באמצעותנו ד"ש לגול- דה. "כבר שלחתי לה מיכתב אתמול", אר- מרת הגברת הראשונה.

עדין. להפתעתי, יש לה באנגלית מיבטא ערבי, והיא משתמשת בביטויים המתור- גמים מערבית, בדיוק כמו בעלה, למרות שהיא אנגליה-למחצה. ג'יהאן אליסאדאת היא 100% מצרית.

על השיחה כבר דיווחתי (העולם הזה 2102). היא ארכה כשעה. לי הגישו מיץ תפוזים, הגברת הראשונה שתתה מיץ אש- כוליית. כפי שהודיעו לנו מראש, עמדה

צדם, "העולם הזה", שלמה סתר, לוחץ את יד ג'יהאן חתומה על חולצת טריקו

אבנרי בלישכתה של ג'יהאן סאדאת אווירה בלתי פורמאלית

אבנרי מקליט את ג'יהאן סאדאת ד"ש לגולדה

ג'יהאן מתכוננת בגיליון "העולם הזה" הישראליים הראשונים

האווירה היא כבר בלתי-פורמלית לגמ- רי, סתר מרגיש את עצמו כמו בבית, מצלם כמו משוע, מביים את ג'יהאן אל- סאדאת. היא נשמעת להוראות, מבלי לח- דול אף לרגע להיות הגברת הראשונה. יש לה הדר טבעי, כמו בעלה, אך בצורה שונה לגמרי, נשית, רכה, אלגנטית. לבסוף מצליח המזכיר להעביר אותה ל- חדר ההנהלה, ולסגור מאחריה את הדלת. חבל, הרגשתי שאני יכול לשוחח עימה שעות.

"רישמו לפניכם שאתם העיתונאים היש- ראליים הראשונים שעזמם דיברה הגברת אל-סאדאת." מדגיש המזכיר באנגלית ה- נהדרת שלו, וממשיך לשוחח עימנו על מחנה שלי ותנועת השלום הישראלית. שלמה סתר מבקש ממנו להחתים את ג'י- האן על חולצת-טריקו, שעליה מודפסות תמונות בגין וסאדאת, והוא מבטיח למ- סור לה את החולצה.

השיחה ארכה כשעה. אתי שמונה השעות הבאות בילינו במאמץ קדחתני להעביר את החומר בעוד מועד לארץ — את החומר בטלפרינטר, את התצלומים ברדיו-טלפון. בסוף היום היינו הרוסים.

היום של ג'יהאן כחינו.

ג'יהאן צוחקת במהלך הראיון התלווצויות בתום החלק הרשמי

יש כל-כך הרבה מיסגרים חדשים ויפים." הנהג האדיש לקח שביל צדדי, כדי לקצר את הדרך. חלקים מן השביל מצו- פים, אחרים מנוקבים. הנהג עוצר לפני כל בור. עגלות דורגליות חוסמות את ה- דרך פה ושם. הדקות עוברות. השעה 09.00 כבר עברה. מה אומרים לאשתי נשיא, כשמאחרים לפגישה עימה? המלווה אינו מתרגש. "נסביר לה יפה מדוע איחרנו." הוא אומר.

אחור של עשר דקות. של עשרים דקות. ברור לגמרי שלמלווה לא היה מו- שג כמה זמן תארך הנסיעה. הוא חשב על עשרים דקות. אנחנו כבר נוסעים כימעט שעה.

עוברים את "עיר נאצר". שיכונים יפים — הראשונים שראינו בקאהיר. בדרך עברנו שיכונים אחרים, שהפכו כבר ל- סלאמס נוראים, הרבה יותר גרוע מן ה- שיכונים בכפר-שלם.

הנוף משתפר. הבתים יפים יותר. חץ מראה לנו היכן הדרך ל"התודה והתיקוה".

בחצר מגלגלים את עצמם כמה בתורים צעירים על כסאות-גלגלים, נכי מילחמת יום-הכיפורים.

לבסוף מגיעים. השעה כימעט 09.30. מו- כירה קשישה, אלגנטית. מזכיר נאה, ה- מדבר את האנגלית הצחה ביותר ששמעתי

הגברת להיכנס לשיבת מועצת-המנהלים של המוסד בשעה 10.00. אבל היא לא נח- פזה. למרות שהמזכיר רמז לה ולגו כמה פעמים שצריכים לסיים, נמשכה השיחה. אחרי החלק הרשמי, שאותו הקלטתי, עוד ישבנו כרבע שעה, תוך התלווצויות, עכר-

עד כה במצריים, והמציג את עצמו כפא- וי אחמד, עובד מזכירות הנשיא. הוא מכניס אותנו אל האשה, שמראה מוכר לנו היטב: הגברת הראשונה במצריים. היא צעירה מכפי שחשבנו, יפה מכפי שחשבנו. אשה מושכת מאד, בעלת קול

* מימין: פאודי אחמד, עובד מזכירות הנשיא.

לילי אבינין